

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2008. évi július hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott és 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 10.B.405/2006/113. számú ítéletének I.rendű és II.rendű vádlottakra vonatkozó részét az alábbiak szerint változtatja meg:

- II.rendű vádlott vonatkozásában 160.000 (egyszázhatvanezer) forint vagyonekobzást rendel el;
- I.rendű vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításának kezdő napja helyesen 2004. szeptember 17.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába I.rendű vádlott esetében beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I.rendű és II.rendű vádlott terhére a büntetés súlyosbítása érdekében, I.rendű vádlott és védője felmentésért, a II.rendű vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva tartotta fenn, a tényállás I/a. és I/b. pontjában szereplő elkövetési magatartással kapcsolatosan vegyészszakértő kirendelésére tett indítványt az 500 db extasy tabletta és 0,5 kg marihuána tiszta hatóanyag-tartalmának megállapítása érdekében. A főügyészség nyilvános ülésen jelen lévő képviselője az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését fenntartotta.

Hasonlóképpen fenntartotta fellebbezését a II.rendű vádlott védője is. Az I.rendű vádlott védője bejelentett fellebbezésének tartalmával ellentétesen nyilatkozva az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében - a felülbírálatnak a Be.348.§ (2) bekezdésében, valamint a Be.349.§ (1) bekezdésében írt korlátai között - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat terjedelme kapcsán a másodfokú bíróságnak két körülményt is vizsgálnia kellett.

Az ügyész az elsőfokú ítélet ellen a IV.rendű vádlott terhére is fellebbezést jelentett be súlyosításért, illetve e vádlott védője is jogorvoslati kérelmet terjesztett elő enyhítés érdekében. A IV.rendű vádlott tartózkodási helye a távollétében lefolytatott eljárás során az elsőfokú ítélet kihirdetését követően, de még a fellebbezésre nyitva álló határidőn belül vált ismertté. Az elsőfokú bírósághoz eljuttatott beadványában a tárgyalás megismétlését indítványozta a Be.531.§ (2) bekezdése alapján. A másodfokú bíróság erre figyelemmel az elsőfokú ítélet IV.rendű vádlottra vonatkozó részének felülbírálatát mellőzte, miután vele szemben a Be.531.§ (3) bekezdésében írt, az eljárás megismétlésére vonatkozó szabályok alkalmazásának van helye.

A felülbírálat terjedelmének vizsgálatát indokolta ezen túlmenően a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás I/a. pontját érintő, az átiratban kifejtett álláspontja.

Az ítéleti tényállás I/a. pontjában leírt cselekmény a vádirati tényállásban is szerepel, azt az ügyész az I/b/1. pontban írtakkal együtt - természetes egységként - a Btk.282/A.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntette Btk.16.§-a szerinti kísérleteként tette vád tárgyává.

Ugyanakkor az ügyész perbeszédében, az elsőfokú bíróság előtt akként nyilatkozott, hogy az I.rendű és a IV.rendű vádlottakkal szemben a vádirati tényállás I/a. pontjában szereplő cselekmény vonatkozásában a vádemelést mellőzi. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a vádirati tényállás I/a. pontjában írtakat - bár a III.rendű vádlott érintettsége folytán részévé tette az ítéleti tényállásnak is - az I.rendű és IV.rendű vádlott büntetőjogi felelősségének köréből kirekesztette; eljárást megszüntető vagy felmentő rendelkezést azonban nem hozott.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában arra utalt, hogy a vádemelés mellőzésére nem került sor, erről rendelkező határozatot az ügyész nem hozott. Miután pedig a vádirati tényállás a szóban forgó cselekményt tartalmazza, azt az ügyész a természetes egység keretében minősítette is: az a vád tárgyát képezi. Ugyanakkor az ítéleti tényállás ezzel kapcsolatos része megalapozatlan, az elsőfokú bíróság nem tisztázta az 500 db extasy tableta és a 0,5 kg marihuána ún. tiszta hatóanyag-tartalmát. A megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében bizonyítás felvételét, vegyészszakértő kirendelését indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség fenti álláspontjával a másodfokú bíróság nem értett egyet.

A Be.348.§ (2) bekezdése értelmében, ha a vádlott ellen több bűncselekmény miatt emeltek vádat: az ítéletnek csak az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése bírálható felül, amely ellen fellebbeztek. A következetesen érvényesülő ítélkezési gyakorlat a fenti rendelkezést kiterjesztően értelmezi, és hatálya alá vonja azokat az eseteket is, amikor a vád tárgyává tett egyes cselekmények, részecselekmények tekintetében nem kerül sor büntetőjogi felelősség megállapítására, ugyanakkor az elsőfokú bíróság mégsem hoz eljárást megszüntető vagy felmentő rendelkezést *(BH 2004. 174. számú eseti döntés)*.

Miután az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindössze súlyosbításért jelentett be fellebbezést, a tényállás I/a. pontjában leírt cselekménynek a büntetőjogi felelősség köréből történő kirekesztését nem sérelmezte: az első fokon jogerőre emelkedett, következésképpen nem tárgya a másodfokú eljárásnak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

Az I.rendű vádlott esetében a Barcsi Városi Bíróság B.136/1999/36. számú ítélettel kiszabott büntetést - a feltételes szabadság eredményes elteltére figyelemmel - a 2001. évi május hó 23. napján kell kitöltöttnek tekinteni.

A Pécsi Városi Bíróság 5.B.99/2003/50. számú ítéletével kapcsolatos feltételes szabadság 2006. szeptember 2-án lejárt.

Az I.rendű vádlott beszámítási képessége nem csak cselekményei elbírálásakor, hanem azok elkövetése időpontjában is teljes volt, ekkor sem szenvedett a beszámítási képességét korlátozó, illetve kizáró kóros elmeállapotban.

A tényállás I/b. pontjában leírt cselekmény elkövetési időpontja 2004. szeptember 17.

Az elsőfokú ítélet 8. oldalának utolsó előtti bekezdésében szereplő telefonbeszélgetés időpontja helyesen 14 óra 54 perc volt.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával széles körűen folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során beszerezte és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek az események megfelelő felderítéséhez szükségesek voltak. A bizonyítékok igen részletes, a logika szabályaival összhangban álló, színvonalas értékelésével adott számot ténymegállapításairól, a vádlotti védekezések elvetésének okairól.

A vádlottak védekezése részben a kábítószer-függőség megállapítására irányult. Az elsőfokú bíróság mindkét vádlott tekintetében részletesen értékelte a két elme-orvosszakértő páros egybehangzó véleményét. Észlelte az I.rendű vádlott korábbi ügyében keletkezett szakvélemény ellentétes ténymegállapításait is, az ellentétet a korábbi véleményt adó szakértő meghallgatásával oldotta fel. Figyelembe vette és értékelte a bizonyítási eljárás során feltárt egyéb adatokat is, így azokat, amelyek ellentétes következtetés levonására nyújtottak volna alapot; a büntetés-végrehajtási intézet és a Pécsi Drogambulancia szakorvosai által szolgáltatott orvosi dokumentumoknak a szakértői véleményekkel szemben álló megállapításait az orvosszakértők elé tárva tisztázta. Mindezek alapján megnyugtató módon zárta ki az I.rendű és a II.rendű vádlott kábítószer-függőségének fennállását.

Az elsőfokú bíróság a további bizonyítás mellőzésének okát is meggyőzően megindokolta. Részletesen értékelte a történeti tényállásra vonatkozó bizonyítékokat, melynek során helyesen tulajdonított nagyobb jelentőséget az objektív bizonyítékoknak, elsősorban a titkos információgyűjtés útján beszerzett telefonbeszélgetések tartalmáról készült jegyzőkönyveknek. Helyesen vont le következtetéseit a vádlottak között zajló telefonbeszélgetések időpontjából, illetve ezekben az időpontokban a vádlottak hollétét alátámasztó cellainformációkból is.

Nem tévedett, amikor részletesen vizsgálta a vádlottaknak az eljárás különböző szakaszaiban előterjesztett védekezését, és e vallomásokat az egyéb bizonyítékokkal összevetve értékelte, ennek során levont következtetései maradéktalanul helytállóak voltak. Így megnyugtatóan bizonyítható volt az, hogy az I.rendű vádlott nem saját fogyasztása céljából szerezte be a jelentős mennyiségű kábítószer, illetve a II.rendű vádlott birtokába nem találás útján, hanem más módon került a később értékesített kábítószer. Hasonlóképpen helyesen vetette el a II.rendű vádlottnak az ellenérték nélkül történő kábítószer átadására nézve előterjesztett védekezését is.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére és cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A másodfokú bíróság mindenben egyetértett az elsőfokú bíróságnak a cselekmények minősítése körében kifejtett jogi érvelésével is.

A következetesen érvényesülő bírói gyakorlatnak megfelelően került sor a fogyasztói, illetve a terjesztői jellegű magatartások szétválasztására. Okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság az I.rendű és a II.rendű vádlott forgalomba hozatali szándékára is, amelynek befejezése az I.rendű vádlott esetében a rendőri intézkedés folytán maradt el. Helytálló volt a vádlottak elkövetői alakzatának megállapítása is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében alapvetően helyesen ismerte fel a bűnösségi körülményeket.

Az I.rendű vádlott esetében pontatlanul jelölte meg a Btk.85.§ (2) és (3) bekezdése alapján a halmazati büntetés kiszabása során irányadó tételkeretet, amely nem öt évtől tizennyolc évet el nem érő szabadságvesztésig, hanem öttől tizenkét évet el nem érő szabadságvesztésig terjed.

Az I.rendű vádlott esetében helyesen az értékelhető súlyosító körülményként, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő, illetve javára - a II.rendű vádlotthoz hasonlóan - enyhítő körülmény az időmúlás ténye, hiszen a cselekmény elkövetése és jogerős elbírálása között csaknem négy év telt el, amely idő számottevő részét az I.rendű vádlott is előzetes letartóztatásban töltötte.

A másodfokú bíróság mellőzte az I.rendű vádlott terhére a kitartó elkövetési mód súlyosító körülménykénti értékelését.

Az egyebekben helyesen felismert bűnösségi körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a bűncselekmények tárgyi súlyához és a vádlottak személyi társadalomra veszélyességének fokához igazodó büntetést szabott ki. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kiszabott fő- és mellékbüntetés tartama alkalmas a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez, annak lényeges enyhítésére, de lényeges súlyosítására sem látott indokot egyik vádlott esetében sem.

Az ügyészi indítvánnyal egyezően észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a II.rendű vádlott tekintetében a vagyonelkobzásról, így

esetében elmulasztotta annak elrendelését a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra nézve. A másodfokú bíróság ezért a II.rendű vádlottal szemben az értékesített kábítószer fejében kapott 160.000 forintra a Btk.77/B.§ (1) bekezdésének a) pontja alapján vagyonelkobzást rendelt el.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az I.rendű vádlott esetében az elsőfokú ítélet 2. oldalán az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása elírás folytán pontatlan, ennek kezdő időpontja nem 2004. szeptember 14., hanem 2004. szeptember 17. napja, amelyet a másodfokú bíróság helyesbített.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a II.rendű vádlott vagyonelkobzását és az I.rendű vádlott előzetes fogvatartásának kezdő időpontját érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I.rendű vádlott esetében a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő továbbmenő beszámításáról.

P é c s, 2008. július 4.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 10.B.405/2006/113. számú ítéletének I.rendű és II.rendű vádlottra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.II.64/2008/8. számú ítélete folytán a 2008. évi július hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke